

4 / DEN MATEK

V tu noc, kdy nechtěl být nikdo sám, si Marie vzala děti k sobě. S Lukášem byli rádi, že se od nich obě celkem brzy odtrhly a dopřály jim soukromí. Ani ne tak na to, co děti nemají vidět, jako spíš na chvílky, kdy si mohli víc než jeden druhého nerušeně všimnout sami sebe, ale vedle sebe.

Marii napadlo, že odteď bude mít soukromí tolik, až to bude k nesnesení. Dominik a Ema s nimi v ložnici spávali, jen když byli nemocní. Ne jen běžně nemocní, museli mít čtyřicítky vyžadující neustálý dohled, aby si místo v manželské posteli zasloužili. V tuhle chvíli jim sice na první pohled nic nebylo, ale nemoc byla asi nejbližší tomu, co všichni tři prožívali. Nebolelo je v krku ani břicho. Prožívali bolest z odloučení někoho, s kým se rozloučit nemohli.

Marie netušila, co by Lukášovi – chlapovi, se kterým prožila čtrnáct let, svých nejlepších čtrnáct let – řekla, kdyby tu možnost dostala. Asi že ho miluje. Měla mu to říkat častěji. Rozhodně by se s ním nerozloučila tím, co mu naposledy napsala.

Hleděla na svíčku, která měla vonět po levanduli, ale Marie necítila vůbec nic. Plamínek se podivně třepetal, jako by se v místnosti dělo něco zvláštního. Možná jim tím chtěl Lukáš naznačit, že je pořád poblíž a dohlíží na ně.

„Tahle postel je pro kolik lidí?“ protнула Ema tmou otázkou. Marie věděla, že jí nejde jen o číslo. Jednoduše se ptá na něco mnohem složitějšího.

„Správně pro dva, je to manželská postel, dvoulůžko se tomu říká,“ vysvětlil Dominik z druhé máminy strany.

Marii zarazilo slovo *správně*. Jako by tím chtěl říct, že teď už u nich bude všechno jen špatně. Nebo prostě jinak než *správně*. Podívala se na plamínek a čekala, že jí napoví, co má říkat, co má dělat, jak má v tomhle režimu „tři místo čtyř“ fungovat. Oheň se najednou uklidnil a mířil vzhůru.

„Když tady budeme chtít spát tři, tak tady budeme spát tři.“ Zaskočilo ji, jak strašně to číslo zní, když si za ním představí, o co všechno přišla.

„Ale brácha už je na to velký,“ namítla Ema.

„Na co je velký, prosím tě?“ Pohládila dceru po vlasech. A syna taky, aby mu to nebylo líto. Nebude mezi nimi dělat rozdíl, už nikdy.

„Na to, aby spal s rodiči v posteli.“

Marii z toho zamrazilo, když si uvědomila, že za rodiče už je tady sama. Dominik věděl, že Ema má pravdu, ale nechtěl spát ve svém pokoji. Ne kvůli sobě, kvůli nim.

„Teď je ale všechno jinak.“ Marie přemýšlela, jak tohle nepřijemné tvrzení odlehčit a přizpůsobit ho dětskému chápání. Jenomže líp to vyjádřit nedokázala.

„Určitě to byl on? Nemohl to být někdo jiný než táta?“ Z Dominikova hlasu bylo zřejmé, že pláče. Skrýval to, protože se od něj očekávalo, že pro zbytek rodiny bude za hrdinu.